

Downloaded via the EU tax law app / web

Foreløbig udgave

DOMSTOLENS DOM (Syvende Afdeling)

30. januar 2020 (*)

»Præjudiciel forelæggelse – fri bevægelighed for kapital og frihed til at foretage betalinger – restriktioner – beskatning af udbytte, der modtages af institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) – tilbagebetaling af indeholdt udbytteskat – betingelser – objektive differentieringskriterier – kriterier, der reelt eller i medfør af deres art er fordelagtige for hjemmehørende skattepligtige personer«

I sag C-156/17,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Hoge Raad der Nederlanden (Nederlandenes øverste domstol) ved afgørelse af 3. marts 2017, indgået til Domstolen den 27. marts 2017, i sagen

Köln-Aktiefonds Deka

mod

Staatssecretaris van Financiën,

procesdeltagere:

Nederlandse Orde van Belastingadviseurs,

Loyens en Loeff NV,

har

DOMSTOLEN (Syvende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, P. G. Xuereb (refererende dommer), og dommerne T. von Danwitz og C. Vajda,

generaladvokat: G. Pitruzzella,

justitssekretær: ekspeditionssekretær M. Ferreira,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 22. maj 2019,

efter at der er afgivet indlæg af:

- Köln-Aktiefonds Deka ved partner R. van der Jagt,
- Nederlandse Orde van Belastingadviseurs ved F. R. Herreveld og J. J. A. M. Korving, som befuldmægtigede,
- Loyens en Loeff NV ved advocaat A. C. Breuer, og skatterådgiver S. Daniëls,

- den nederlandske regering ved M. K. Bulterman og J. Langer, som befuldmægtigede,
- den tyske regering først ved T. Henze, J. Möller og R. Kanitz, derefter ved J. Möller og R. Kanitz, som befuldmægtigede,
- Europa-Kommissionen ved W. Roels og N. Gossement, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 5. september 2019, afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 63 TEUF.

2 Anmodningen er blevet indgivet under en tvist mellem Köln-Aktiefonds Deka (herefter »KA Deka«) og Staatssecretaris van Financiën (statssekretæren for finansielle anliggender, Nederlandene) vedrørende tilbagebetaling af udbytteskat indeholdt hos KA Deka af udbytte fra aktier i nederlandske selskaber, der blev udbetalt i skatteårene 2002/2003 til 2007/2008.

Retsforskrifter

EU-retten

3 Rådets direktiv 85/611/EØF af 20. december 1985 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (EFT 1985, L 375, s. 3) havde ifølge sin fjerde betragtning til formål at indføre fælles minimumsbestemmelser for institutter for kollektiv investering hjemmehørende i Fællesskabet for så vidt angår deres godkendelse, tilsyn, struktur, aktiviteter samt de oplysninger, de skal offentliggøre. Direktiv 85/611 er blevet ændret flere gange, før det, med virkning fra den 1. juli 2011, blev ophævet ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (EUT 2009, L 302, s. 32), med hvilket der blev foretaget en omarbejdning.

Nederlandsk ret

4 Den nederlandske ordning for udloddende investeringsinstitutter har til formål at gøre det muligt for fysiske personer og navnlig for små investorer at foretage kollektive investeringer i visse typer af aktiver. Formålet med denne ordning er at tilnærme den skattemæssige behandling, der finder anvendelse på privatpersoner, der investerer gennem et udloddende investeringsinstitut, til den skattemæssige behandling af privatpersoner, der foretager individuelle investeringer.

5 Med henblik herpå er de udloddende investeringsinstitutter omfattet af en selskabsskat på 0%. De har ligeledes mulighed for tilbagebetaling af udbytteskat, der er indeholdt af modtaget nederlandsk udbytte. Artikel 10, stk. 2, i Wet op de dividendbelasting 1965 (lov om udbytteskat af 1965) i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen, præciserer således:

»Et selskab, der er kvalificeret som investeringsinstitut med henblik på opkrævning af selskabsskat, kan anmode kontrolmyndigheden om at træffe en afgørelse, som kan påklages, om indrømmelse af tilbagebetaling af den udbytteskat, der er blevet indeholdt hos selskabet i løbet af et kalenderår.«

6 Udloddende investeringsinstitutter har endvidere ret til en godtgørelse med hensyn til kildeskat, som er blevet indeholdt hos dem med hensyn til investeringsprodukter i udlandet.

7 Når de udloddende investeringsinstitutter udlodder udbytte, er de forpligtet til at indeholde nederlandsk udbytteskat hos udbyttedtagerne.

8 Ordningen for udloddende investeringsinstitutter er fortrinsvis reguleret i artikel 28 i Wet op de vennootschapsbelasting 1969 (lov om selskabsskat af 1969), som fastsætter de betingelser, som et investeringsinstitut skal overholde for at kunne kvalificeres som udloddende investeringsinstitut.

9 Blandt disse betingelser findes en forpligtelse for investeringsinstituttet til at udlodde modtagne indtægter til sine aktionærer eller selskabsdeltagere inden for en bestemt frist. Artikel 28, stk. 2, litra b), i lov om selskabsskat af 1969 bestemmer, at den del af overskuddet, som fastsættes ved almindelig bekendtgørelse, udbetales til aktionærer og indehavere af indskudsbeviser otte måneder efter skatteårets afslutning, og at det overskud, der skal udbetales, fordeles ligeligt mellem aktionærer og indehavere af indskudsbeviser.

10 I denne henseende fremgår det af de sagsakter, som Domstolen råder over, at i overensstemmelse med Besluit beleggingsinstelling (bekendtgørelse om kollektive investeringsinstitutter, Stb., 1970, nr. 190), som ændret ved bekendtgørelse af 20. december 2007 (Stbl., 2007, nr. 573) (herefter »bekendtgørelsen om kollektive investeringsinstitutter«) tages ikke-fradragsberettigede beløb i betragtning ved fastsættelsen af det overskud, som et investeringsinstitut kan udlodde. Et udloddende investeringsinstitut kan desuden oprette en geninvesteringsreserve og en likviditetsreserve for at afrunde de beløb, som det udlodder.

11 Arten af investeringsinstituttets aktionærkreds er ligeledes blandt de betingelser, som kvalificeringen som et udloddende investeringsinstitut er underlagt, idet ordningen for udloddende investeringsinstitutter alene må anvendes af de investorer, som ordningen er rettet mod.

12 Betingelserne vedrørende aktionærkredsen var fra 2002-2006 reguleret i artikel 28, stk. 2, litra c)-g), i lov om selskabsskat af 1969. Disse bestemmelser sondrede mellem investeringsinstitutter, hvis aktier eller kapitalandele var tilgængelige for den brede offentlighed, og andre investeringsinstitutter, der var underlagt strengere betingelser. Sondringen mellem disse institutter tog udgangspunkt i, om instituttets aktier eller indskudsbeviser var officielt børsnoteret på børsen i Amsterdam.

13 Et investeringsinstitut, hvis aktier eller kapitalandele var noteret på børsen i Amsterdam, var i det væsentlige udelukket fra ordningen for udloddende investeringsinstitutter, såfremt 45% eller mere af instituttets aktier eller kapitalandele var ejet af en enhed, der var skattepligtig af overskud, med undtagelse af udloddende investeringsinstitutter, hvis aktier eller kapitalandele var noteret på børsen i Amsterdam eller var ejet af en enhed, hvis overskud blev beskattet hos dets aktionærer eller selskabsdeltagere. Et investeringsinstitut, hvori mindst 25% af aktierne eller kapitalandelene var ejet af en fysisk person alene, kunne ikke anvende ordningen for udloddende investeringsinstitutter.

14 Et investeringsinstitut, hvis aktier eller kapitalandele ikke var noteret på børsen i Amsterdam, var underlagt strengere betingelser, og for at kunne anvende ordningen for udloddende investeringsinstitutter skulle i det væsentlige mindst 75% af dets aktier eller kapitalandele være ejet af fysiske personer, af enheder, der ikke var skattepligtige af overskud, såsom pensionsfonde og velgørenhedsorganisationer, eller af andre udloddende investeringsinstitutter. Et investeringsinstitut kunne ikke anvende ordningen for udloddende

investeringsinstitutter, hvis en eller flere fysiske personer ejede en andel på mindst 5% af dette instituts aktier eller kapitalandele. Hvis investeringsforeningen var godkendt i medfør af Wet houdende bepalingen inzake het toezicht op beleggingsinstellingen (lov om tilsyn med investeringsforeninger) af 27. juni 1990 (Stb. 1990, nr. 380), var sidstnævnte forbud erstattet af en regel, hvorefter ingen fysisk person måtte eje mere end 25% af instituttets aktier.

15 Som følge af lovændringer har det siden den 1. januar 2007 været et krav for at kunne anvende ordningen for udloddende investeringsinstitutter, at et investeringsinstituts aktier eller kapitalandele er optaget til handel på et marked for finansielle instrumenter som omhandlet i artikel 1:1 i Wet houdende regels met betrekking tot de financiële markten en het toezicht daarop (lov om finansielle markeder og tilsynet hermed) af 28. september 2006 (Stb. 2006, nr. 475), eller at foreningerne eller deres forvalter er godkendt i medfør af denne lovs artikel 2:65, eller at de er fritaget for dette krav i medfør af nævnte lovs artikel 2:66, stk. 3.

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

16 KA Deka er en tysk investeringsforening (*Publikums-Sondervermögen*) med hjemsted i Tyskland. Den er et investeringsinstitut som omhandlet i direktiv 85/611 og 2009/65, af åben type, uden status af juridisk person og personligt skattefritaget af overskud i Tyskland. Den foretager investeringer for privatpersoner. Kursen på foreningens aktier er noteret på den tyske børs, men handelen hermed foregår ved det system, der kaldes »global stream system«.

17 I skatteårene 2002/2003 til 2007/2008 modtog KA Deka udbytte, der blev udloddet af selskaber med hjemsted i Nederlandene, hvori foreningen ejede aktier. Dette udbytte blev undergivet kildebeskatning på 15% i overensstemmelse med overenskomsten til undgåelse af dobbeltbeskatning for så vidt angår indkomst- og formueskatter samt andre skatter og regulering af visse andre skattemæssige spørgsmål, indgået mellem Kongeriget Nederlandene og Forbundsrepublikken Tyskland (Trb. 1959, 85), som ændret ved den tredje tillægsprotokol af 4. juni 2004 (Trb. 2004, 185) (herefter »dobbeltbeskatningsoverenskomsten mellem Kongeriget Nederlandene og Forbundsrepublikken Tyskland«). Til forskel fra investeringsforeninger med hjemsted i Nederlandene, som opfylder betingelserne for at kunne kvalificeres som udloddende investeringsinstitutter, kunne KA Deka på grundlag af artikel 10, stk. 2, i lov om udbytteskat af 1965 ikke indrømmes tilbagebetaling af den nævnte skat.

18 KA Deka er ikke i Nederlandene underlagt forpligtelsen til obligatorisk at indeholde kildeskat af det udbytte, som den selv har udloddet.

19 Den forelæggende ret har anført, at ifølge de tyske skatteregler anses privatpersoner, som har investeret i et kollektivt investeringsinstitut, for at have fået udbetalt udbytte svarende til et teoretisk minimumsbeløb. De beløb, der som følge heraf beskattes ud over det faktisk udloddede beløb kaldes »indtægter, der sidestilles med udlodning« (ausschüttungsgleiche Erträge). I løbet af de i hovedsagen omhandlede år havde de tyske privatpersoner, som havde investeret i sådanne foreninger, ret til en skattefritagelse, som fandt anvendelse på halvdelen af deres beskatningsgrundlag, og som svarede til det overskud, som faktisk var blevet udloddet, forhøjet med eventuelle »indtægter, der sidestilles med udlodning«.

20 Frem til 2004 var det i medfør af den tyske lovgivning muligt for privatpersoner fuldt ud at modregne den nederlandske udbytteskat, som blev pålagt kollektive investeringsforeninger, i den tyske skat, der blev opkrævet af den skattepligtige halvdel af beskatningsgrundlaget. Som følge af en ændring af den tyske lovgivning blev denne modregning fra 2004-2008 begrænset til halvdelen af den indeholdte nederlandske kildeskat, og modregningen kunne kun foretages, såfremt de kollektive investeringsforeninger havde valgt at fradrage indeholdt udenlandsk kildeskat i overskuddet.

21 KA Dekas anmodede de nederlandske skattemyndigheder om tilbagebetaling af den udbytteskat, der var blevet indeholdt hos foreningen af udbytte udloddet af nederlandske selskaber i skatteårene 2002/2003 til 2007/2008.

22 Da inspecteur van de Belastingdienst (skatteinspektør) afslog disse anmodninger, anlagde KA Dekas sag ved rechtbank Zeeland-West-Brabant (retten i første instans i Zeeland-West-Brabant) med henblik på, at denne tog stilling til lovligheden af skatteinspektørens afgørelse. KA Dekas gjorde for denne ret gældende, at den kunne sidestilles med en investeringsforening med hjemsted i Nederlandene med status af udloddende investeringsinstitut som omhandlet i artikel 28 i lov om selskabsskat af 1969, og at den følgelig havde ret til tilbagebetaling af udbytteskat i henhold til artikel 56 EF (nu artikel 63 TEUF).

23 Da rechtbank Zeeland-West-Brabant (retten i første instans i Zeeland-West-Brabant) var i tvivl, om KA Dekas er objektivt sammenlignelig med et udloddende investeringsinstitut på grundlag af de kriterier for sammenligning af sådanne foreninger, som Hoge Raad der Nederlanden (Nederlandenes øverste domstol) har opstillet, og som følge af det omfattende antal sager, hvori spørgsmål svarende til de i tvisten i hovedsagen omhandlede ville kunne opstå, besluttede den at forelægge Hoge Raad der Nederlanden (Nederlandenes øverste domstol) fem præjudicielle spørgsmål.

24 Hoge Raad der Nederlanden (Nederlandenes øverste domstol) har indledningsvis konstateret, at KA Dekas efter sin retlige form kan kvalificeres som et udloddende investeringsinstitut og på dette punkt er sammenlignelig med et udloddende investeringsinstitut med hjemsted i Nederlandene. Den forelæggende ret har præciseret, at mens et udloddende investeringsinstitut med hjemsted i Nederlandene ville have haft ret til den af KA Dekas ønskede tilbagebetaling af udbytteskat, kan KA Dekas hverken af den nederlandske lovgivning eller af dobbeltbeskatningsoverenskomsten mellem Kongeriget Nederlandene og Forbundsrepublikken Tyskland udlede en ret til tilbagebetaling af udbytteskat.

25 Da Hoge Raad der Nederlanden (Nederlandenes øverste domstol) finder, at der består rimelig tvivl om besvarelsen af de spørgsmål, som rechtbank Zeeland-West-Brabant (retten i første instans i Zeeland-West-Brabant) har stillet, har den besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Er artikel 56 EF (nu artikel 63 TEUF) til hinder for, at en investeringsforening, der er hjemmehørende uden for Nederlandene, ikke kan få tilbagebetalt nederlandsk udbytteskat, som er blevet indeholdt af udbytte, den har modtaget fra organer, der er hjemmehørende i Nederlandene, fordi den ikke er indeholdelsespligtig af nederlandsk udbytteskat, mens der sker tilbagebetaling til en i Nederlandene hjemmehørende investeringsforening, der årligt udlodder sit investeringsresultat til sine andelshavere eller medlemmer under indeholdelse af nederlandsk udbytteskat?

2) Er artikel 56 EF (nu artikel 63 TEUF) til hinder for, at en investeringsforening, der er hjemmehørende uden for Nederlandene, ikke kan få tilbagebetalt nederlandsk udbytteskat, som er

blevet indeholdt af udbytte, den har modtaget fra organer, der er hjemmehørende i Nederlandene, fordi den ikke har godtgjort, at dens andelshavere eller medlemmer opfylder betingelserne efter nederlandsk lovgivning?

3) Er artikel 56 EF (nu artikel 63 TEUF) til hinder for, at en investeringsforening, der er hjemmehørende uden for Nederlandene, ikke kan få tilbagebetalt nederlandsk udbytteskat, som er blevet indeholdt af udbytte, den har modtaget fra organer, der er hjemmehørende i Nederlandene, fordi den ikke årligt og senest otte måneder efter regnskabsårets afslutning har udloddet hele investeringsresultatet til sine andelshavere eller medlemmer, selv om investeringsresultatet i det land, hvor den er hjemmehørende, for så vidt det ikke udloddes, i henhold til den der gældende lovgivning (a) anses for at være udloddet og/eller (b) henregnes til det skattebeløb, som andelshaverne eller medlemmerne i dette land skal betale, som om overskuddet var blevet udloddet, mens der til en i Nederlandene hjemmehørende investeringsforening, der årligt udbetaler hele investeringsresultatet til sine andelshavere eller medlemmer under indeholdelse af nederlandsk udbytteskat, sker tilbagebetaling?«

Retsforhandlingerne for Domstolen

26 Ved beslutning truffet af Domstolens præsident den 5. april 2017 blev nærværende sag forenet med sag C-157/17 med henblik på den skriftlige forhandling, den mundtlige forhandling og dommen.

27 Efter afsigelsen af dom af 21. juni 2018, Fidelity Funds m.fl. (C-480/16, EU:C:2018:480), meddelte den forelæggende ret ved skrivelse af 3. december 2018 Domstolen, at den ønskede at trække anmodningen om præjudiciel afgørelse i sag C-157/17 samt det første spørgsmål i sag C-156/17 tilbage, men at den ønskede at opretholde det andet og det tredje forelagte spørgsmål i sag C-156/17.

28 Ved beslutning truffet af Domstolens præsident den 4. december 2018 er sag C-156/17 blevet adskilt fra sag C-157/17, og sidstnævnte er blevet slettet fra Domstolens register den 12. december 2018.

Om anmodningen om genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del

29 Efter generaladvokatens fremsættelse af forslaget til afgørelse har KA Dekka ved skrivelse indleveret til Domstolens Justitskontor den 18. september 2019 anmodet om, at retsforhandlingernes mundtlige del genåbnes i henhold til artikel 83 i Domstolens procesreglement.

30 Til støtte for sin anmodning har KA Dekka gjort gældende, at generaladvokatens forslag til afgørelse indeholder en ukorrekt fortolkning af artikel 7, litra e), i Europa Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 26. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT 1995, L 281, s. 31). I modsætning til, hvad generaladvokaten har anført i punkt 79-81 i forslaget til afgørelse, har artikel 7, litra e), i direktiv 95/46 ikke direkte horisontal virkning, som gør det muligt for en forening, der ikke er offentlig, at anmode om personoplysninger fra en anden ikke-offentlig forening eller at fremsende personoplysninger til denne. Denne ukorrekthed kan have afgørende betydning for Domstolens afgørelse og begrundet derfor en genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del.

31 Det bemærkes i denne henseende, at i henhold til artikel 252, stk. 2, TEUF skal generaladvokaten fuldstændig upartisk og uafhængigt offentligt fremsætte begrundede forslag til afgørelse af de sager, der i overensstemmelse med statuten for Den Europæiske Unions Domstol kræver dennes deltagelse. Domstolen er hverken bundet af dette forslag til afgørelse eller af den begrundelse, som generaladvokaten er fremkommet med (dom af 22.6.2017, Federatie

Nederlandse Vakvereniging m.fl., C-126/16, EU:C:2017:489, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis).

32 I denne forbindelse bemærkes ligeledes, at hverken statuten for Den Europæiske Unions Domstol eller procesreglementet giver mulighed for, at de omhandlede procesdeltagere eller de berørte, der er omfattet af artikel 23 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, kan afgive indlæg som svar på generaladvokatens forslag til afgørelse (dom af 25.10.2017, Polbud – Wykonawstwo, C-106/16, EU:C:2017:804, præmis 23 og den deri nævnte retspraksis). En sådan procesdeltagers eller berørts uenighed med generaladvokatens forslag til afgørelse, uanset hvilke spørgsmål der undersøges heri, kan derfor ikke i sig selv udgøre et forhold, som kan begrunde genåbning af den mundtlige forhandling (dom af 25.10.2017, Polbud – Wykonawstwo, C-106/16, EU:C:2017:804, præmis 24, og af 29.11.2017, King, C-214/16, EU:C:2017:914, præmis 27 og den deri nævnte retspraksis).

33 Det følger heraf, at for så vidt som den af KA Deka indgivne anmodning om genåbning af den mundtlige forhandling har til formål at gøre det muligt for foreningen at besvare konstateringer vedrørende direktiv 95/46, som generaladvokaten har foretaget i forslaget til afgørelse, kan den ikke tages til følge.

34 Ifølge procesreglementets artikel 83 kan Domstolen til enhver tid, efter at have hørt generaladvokaten, ved kendelse bestemme, at retsforhandlingernes mundtlige del skal genåbnes, navnlig hvis den finder, at sagen er utilstrækkeligt oplyst, eller såfremt en part, efter at denne del af retsforhandlingerne er afsluttet, er fremkommet med nye oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, som er af afgørende betydning for Domstolens afgørelse, eller såfremt sagen bør afgøres på grundlag af et argument, som ikke har været drøftet af parterne eller de berørte, som er omfattet af artikel 23 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol.

35 I nærværende sag finder Domstolen imidlertid efter at have hørt generaladvokaten, at den er i besiddelse af alle nødvendige oplysninger for at kunne besvare de spørgsmål, som den forelæggende ret har stillet.

36 Henset til de ovenstående betragtninger er det uforholdsmæssigt at anordne genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del.

Om de præjudicielle spørgsmål

Indledende bemærkninger

37 Som det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, bemærkes, at udbytte udbetalt af selskaber med hjemsted i Nederlandene til modtagere med hjemsted i denne medlemsstat pålægges udbytteskat. Når udbyttedeltagerne som i hovedsagen har hjemsted i en anden medlemsstat, i det foreliggende tilfælde Tyskland, kan dette udbytte beskattes i Nederlandene med en sats på 15% i medfør af dobbeltbeskatningsoverenskomsten mellem Nederlandene og Tyskland.

38 Det fremgår endvidere af de i denne afgørelse indeholdte oplysninger, at alene investeringsforeninger, som opfylder de betingelser, der med henblik på en kvalificering som udloddende investeringsinstitut er fastsat i artikel 28 i lov om selskabsskat af 1969, kan anmode om og indrømmes tilbagebetaling af den udbytteskat, som de har betalt.

39 En sådan tilbagebetaling indrømmes ikke investeringsforeninger, som ikke godtgør, at de opfylder de nævnte betingelser, herunder ikke-hjemmehørende foreninger.

40 Mens udbytte udbetalt til foreninger, som er kvalificeret som udloddende

investeringsinstitutter, ikke beskattes hos disse foreninger, er udbytte, som udbetales til andre institutter, herunder til investeringsforeninger med hjemsted i andre medlemsstater, følgelig undergivet beskatning.

41 Det følger heraf, at en investeringsforening, som opfylder betingelserne vedrørende udloddende investeringsinstitutter, for så vidt angår modtaget udbytte er underlagt en skattemæssig behandling, der er mere fordelagtig end den behandling, som investeringsforeninger, der ikke opfylder de nævnte betingelser, er underlagt, herunder ikke-hjemmehørende investeringsforeninger.

42 I denne henseende bemærkes, at det tilkommer hver enkelt medlemsstat under overholdelse af EU-retten at indrette sin ordning for beskatning af udloddet udbytte, og i den forbindelse at fastsætte beskatningsgrundlaget og den skattesats, der skal finde anvendelse med hensyn til den aktionær, der modtager udbyttet (jf. bl.a. dom af 20.5.2008, Orange European Smallcap Fund, C-194/06, EU:C:2008:289, præmis 30, af 20.10.2011, Kommissionen mod Tyskland, C-284/09, EU:C:2011:670, præmis 45, og af 30.6.2016, Riskin og Timmermans, C-176/15, EU:C:2016:488, præmis 29).

43 Det følger heraf, at medlemsstaterne for at fremme anvendelsen af kollektive investeringsforeninger frit kan fastsætte en særlig beskatningsordning, der finder anvendelse på disse foreninger og på det udbytte, som de modtager, ligesom de kan fastsætte, hvilke materielle og formelle betingelser der skal opfyldes med henblik på at være omfattet af en sådan ordning (jf. i denne retning dom af 9.10.2014, van Caster, C-326/12, EU:C:2014:2269, præmis 47, og af 24.10.2018, Sauvage og Lejeune, C-602/17, EU:C:2018:856, præmis 34).

44 Det er desuden en nødvendig følge af princippet om medlemsstaternes skattemæssige autonomi, at medlemsstaterne afgør, hvilke beviser der kræves for at godtgøre, at betingelserne for at være omfattet af en sådan ordning er opfyldt (jf. i denne retning dom af 30.6.2011, Meilicke m.fl., C-262/09, EU:C:2011:438, præmis 37, af 9.10.2014, van Caster, C-326/12, EU:C:2014:2269, præmis 47, og af 24.10.2018, Sauvage og Lejeune, C-602/17, EU:C:2018:856, præmis 34).

45 Medlemsstaterne skal imidlertid udøve deres skattemæssige autonomi under overholdelse af de krav, der følger af EU-retten, og navnlig dem, der er fastsat i traktatens bestemmelser om kapitalens frie bevægelighed (dom af 30.6.2011, Meilicke m.fl., C-262/09, EU:C:2011:438, præmis 38).

46 Indførelsen af en særlig ordning for kollektive investeringsforeninger, og navnlig arten af de betingelser, der kræves for at være omfattet heraf, og de beviser, der skal fremlægges med henblik herpå, må følgelig ikke udgøre en restriktion for de frie kapitalbevægelser.

47 Det andet og det tredje forelagte spørgsmål skal besvares under hensyntagen til disse betragtninger.

Det andet spørgsmål

48 Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 63 TEUF skal fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats lovgivning, der fastsætter, at en ikke-hjemmehørende investeringsforening ikke kan inddrømmes tilbagebetaling af udbytteskat, som er blevet indeholdt af udbytte, som foreningen har modtaget fra enheder med hjemsted i denne medlemsstat, med den begrundelse, at den ikke har fremlagt bevis for, at foreningens aktionærer eller selskabsdeltagere opfylder de i denne lovgivning fastsatte betingelser.

49 I denne henseende følger det af Domstolens praksis, at foranstaltninger, der er forbudt

ifølge artikel 63, stk. 1, TEUF i deres egenskab af restriktioner for kapitalbevægelserne, omfatter sådanne foranstaltninger, som kan afholde ikke-hjemmehørende personer fra at foretage investeringer i en medlemsstat, eller sådanne, der kan afholde personer, der er hjemmehørende i denne medlemsstat, fra at foretage investeringer i andre stater (jf. bl.a. dom af 10.4.2014, Emerging Markets Series of DFA Investment Trust Company, C-190/12, EU:C:2014:249, præmis 39, og af 22.11.2018, Sofina m.fl., C-575/17, EU:C:2018:943, præmis 23 og den deri nævnte retspraksis).

50 Det skal derfor for det første undersøges, om de betingelser vedrørende aktionærene eller selskabsdeltagerne i en investeringsforening, som en medlemsstat har stillet, og som skal være opfyldt, for at denne investeringsforening har mulighed for at anmode om tilbagebetaling af den udbytteskat, som foreningen har betalt, kan afholde en ikke-hjemmehørende investeringsforening fra at foretage investeringer i denne medlemsstat. For det andet skal det undersøges, om de beviser, som ikke-hjemmehørende investeringsforeninger skal fremlægge med henblik herpå, medfører, at disse afholdes fra at foretage investeringer i den pågældende medlemsstat.

51 Hvad for det første angår disse betingelser fremgår det af forelæggelsesafgørelsen, at fra 2002-2006 fastsatte betingelserne vedrørende aktionærkredsen tærskler for kapitalandele, som ikke måtte overskrides af indehaverne af aktier eller indskudsbeviser i en forening, for at denne investeringsforening kunne klassificeres som et udloddende investeringsinstitut. Disse tærskler varierede, alt efter om foreningens aktier eller indskudsbeviser officielt var noteret på børsen i Amsterdam.

52 Såfremt en investeringsforenings aktier eller indskudsbeviser officielt var noteret på børsen i Amsterdam, kunne investeringsforeninger, hvor 45% eller mere af dens aktier eller kapitalandele var ejet af en enhed, der var skattepligtig af overskud, eller var ejet af en enhed, hvis overskud blev beskattet hos dens aktionærer eller selskabsdeltagere, samt investeringsforeninger, hvor en enkelt fysisk person ejede en andel på 25% eller mere, ikke være omfattet af ordningen for udloddende investeringsinstitutter. Såfremt en investeringsforenings aktier eller indskudsbeviser derimod ikke officielt var noteret på børsen i Amsterdam, skulle mindst 75% heraf være ejet af fysiske personer, af enheder, der ikke var skattepligtige af overskud, såsom pensionsfonde og velgørenhedsorganisationer, eller af andre udloddende investeringsinstitutter, idet en enkelt fysisk person ikke måtte eje en andel på 5% eller derover, eller på 25% eller derover, såfremt et institut var godkendt i medfør af lov om tilsyn med investeringsforeninger.

53 Det fremgår ligeledes af forelæggelsesafgørelsen, at ifølge den lovgivning, der har fundet anvendelse siden den 1. januar 2007, skal et investeringsinstituts aktier eller kapitalandele med henblik på at kunne være omfattet af ordningen for udloddende investeringsinstitutter være optaget til handel på et marked for finansielle instrumenter som omhandlet i lov om finansielle markeder og tilsynet hermed, eller foreningerne eller deres forvalter skal i medfør af nævnte lov være godkendt eller være fritaget for kravet herom. Den forelæggende ret har præciseret, at det nu er uden betydning, om aktier og kapitalandele i en investeringsforening er noteret på børsen i Amsterdam.

54 Det bemærkes, at der i den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning, som fandt anvendelse i perioden fra 2002-2006, i lighed med den lovgivning, der har fundet anvendelse siden den 1. januar 2007, ikke sondres mellem hjemmehørende investeringsforeninger og ikke-hjemmehørende investeringsforeninger, for så vidt som de betingelser, der skal opfyldes for at kunne opnå tilbagebetaling af udbytteskat, finder anvendelse uden forskel på disse to typer af investeringsforeninger.

55 En national lovgivning, som finder anvendelse uden forskel på hjemmehørende og ikke-hjemmehørende erhvervsdrivende, kan imidlertid udgøre en restriktion for de frie

kapitalbevægelser. Det følger således af Domstolens praksis, at selv en sondring, der hviler på objektive kriterier, de facto kan være mindre gunstig for grænseoverskridende situationer (jf. i denne retning dom af 5.2.2014, *Hervis Sport- és Divatkereskedelmi*, C-385/12, EU:C:2014:47, præmis 37-39).

56 Dette er tilfældet, såfremt en national lovgivning, der finder anvendelse uden forskel på hjemmehørende og ikke-hjemmehørende erhvervsdrivende, forbeholder muligheden for at udnytte en skattefordel til alene situationer, hvor en erhvervsdrivende opfylder visse betingelser eller forpligtelser, der reelt eller efter deres art er særlige for det nationale marked, således at alene de erhvervsdrivende, der befinder sig på det nationale marked, kan opfylde disse betingelser eller forpligtelser, mens ikke-hjemmehørende erhvervsdrivende, som i det væsentlige er sammenlignelige, i almindelighed ikke opfylder dem (jf. i denne retning dom af 9.10.2014, *van Caster*, C-326/12, EU:C:2014:2269, præmis 36 og 37, og af 8.6.2017, *Van der Weegen m.fl.*, C-580/15, EU:C:2017:429, præmis 29).

57 For så vidt angår den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning, der fandt anvendelse i perioden fra 2002-2006, bemærkes i denne henseende, at det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, således som denne er sammenfattet i nærværende doms præmis 52, at investeringsforeninger, hvis aktier eller kapitalandele ikke var noteret på børsen i Amsterdam, skulle opfylde betingelser, der var strengere end de betingelser, som investeringsforeninger, hvis aktier eller kapitalandele var noteret på børsen i Amsterdam, skulle opfylde.

58 Det tilkommer derfor den forelæggende ret at efterprøve, om betingelsen vedrørende aktionærer, som hvilede på børsnoteringen af investeringsforeningers aktier eller kapitalandele på børsen i Amsterdam, reelt eller efter sin art primært kunne opfyldes af alene hjemmehørende investeringsforeninger, mens ikke-hjemmehørende investeringsforeninger, hvis aktier og kapitalandele ikke var noteret på børsen i Amsterdam, men på en anden børs, i almindelighed ikke opfyldte den.

59 For så vidt angår den nationale lovgivning, der har fundet anvendelse siden den 1. januar 2007, fremgår det af oplysningerne i forelæggelsesafgørelsen, således som disse er sammenfattet i nærværende doms præmis 53, at for at kunne være omfattet af ordningen for udloddende investeringsinstitutter skal et investeringsinstituts aktier eller kapitalandele være optaget til handel på et marked for finansielle instrumenter som omhandlet i lov om finansielle markeder og tilsynet hermed. I medfør af denne lovgivning henhører ligeledes foreninger eller deres forvalter, som i medfør af nævnte lov er godkendt eller fritaget for kravet herom, under denne ordning.

60 I denne henseende tilkommer det den forelæggende ret at efterprøve, om de betingelser, der er opstillet i sidstnævnte lovgivning, reelt eller efter deres art primært kan opfyldes af alene hjemmehørende investeringsforeninger, og de facto udelukker ikke-hjemmehørende investeringsforeninger, som opfylder tilsvarende betingelser i den medlemsstat, hvor de har deres hjemsted, fra at være omfattet af denne ordning.

61 Hvad for det andet angår de beviser, som ikke-hjemmehørende investeringsforeninger skal fremlægge med henblik på at godtgøre, at de opfylder betingelserne for at kunne være omfattet af ordningen for udloddende investeringsinstitutter og dermed for at opnå tilbagebetaling af den udbytteskat, som de har betalt, bemærkes, at en medlemsstats skattemyndigheder har ret til at kræve, at den skattepligtige fremlægger de beviser, som de finder nødvendige for at kunne bedømme, om de i lovgivningen fastsatte betingelser for en skattefordel er opfyldt, og dermed afgøre, om den nævnte fordel skal indrømmes (jf. dom af 10.2.2011, *Haribo Lakritzen Hans Riegel og Österreichische Salinen*, C-436/08 og C-437/08, EU:C:2011:61, præmis 95 og den deri nævnte retspraksis). Indhold, form og den grad af præcision, som de oplysninger, der indgives af den skattepligtige med henblik på at kunne indrømmes en skattefordel, skal fastsættes af den

medlemsstat, som indrømmer en sådan fordel, således at denne kan foretage en korrekt beskatning (jf. i denne retning dom af 9.10.2014, van Caster, C-326/12, EU:C:2014:2269, præmis 52).

62 For ikke at gøre det umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt for en ikke-hjemmehørende skattepligtig at opnå en skattefordel kan det imidlertid ikke kræves, at den pågældende fremlægger dokumenter, der i alle henseender svarer til den form og den grad af præcision, som gør sig gældende for de bevisdokumenter, der er foreskrevet i den nationale lovgivning i den medlemsstat, som indrømmer nævnte skattefordel, hvis de dokumenter, som den skattepligtige har fremlagt, i øvrigt gør det muligt for denne medlemsstat klart og præcist at kontrollere, om betingelserne for at opnå den pågældende skattefordel er opfyldt (jf. i denne retning dom af 30.6.2011, Meilicke m.fl., C-262/09, EU:C:2011:438, præmis 46). Som generaladvokaten har anført i punkt 72 i forslaget til afgørelse, må ikke-hjemmehørende skattepligtige ikke underlægges en for vidtgående administrativ byrde, som i praksis afskærer dem fra at opnå en skattefordel.

63 Med hensyn til hovedsagen har den forelæggende ret anført, at KA Dekka ikke er i stand til at opfylde betingelserne vedrørende aktionærkredsen som følge af det valgte handelssystem for aktier, der ikke gør det muligt for foreningen at vide, hvem der ejer andele heri.

64 Den manglende mulighed for at fremlægge bevis for opfyldelsen af betingelserne vedrørende aktionærkredsen synes derfor hverken at skyldes den iboende kompleksitet af de krævede oplysninger, det krævede bevismiddel eller en manglende retlig mulighed for at indsamle de pågældende oplysninger som følge af anvendelsen af den lovgivning om beskyttelse af personoplysninger, som gennemfører direktiv 95/46, men følger af det valg, som den pågældende investeringsforening har truffet med hensyn til måden, hvorpå aktierne handles.

65 Under disse omstændigheder er en manglende informationsstrøm på den erhvervsdrivendes side imidlertid ikke et problem, som den pågældende medlemsstat skal afbøde (jf. dom af 10.2.2011, Haribo Lakritzen Hans Riegel og Österreichische Salinen, C-436/08 og C-437/08, EU:C:2011:61, præmis 98, og af 30.6.2011, Meilicke m.fl., C-262/09, EU:C:2011:438, præmis 48).

66 For så vidt som de i hovedsagen omhandlede beviskrav ligeledes synes at gælde for hjemmehørende investeringsforeninger, som har valgt et handelssystem for aktier, der svarer til det af KA Dekka i hovedsagen valgte, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve, udgør et afslag på at indrømme en ikke-hjemmehørende investeringsforening tilbagebetaling af den udbytteskat, som foreningen har betalt, eftersom investeringsforeningen ikke på tilstrækkelig vis har kunnet godtgøre, at den opfylder disse betingelser, ikke en mindre fordelagtig behandling af en ikke-hjemmehørende investeringsforening.

67 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det andet spørgsmål følgelig besvares med, at artikel 63 TEUF skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for en medlemsstats lovgivning, der fastsætter, at en ikke-hjemmehørende investeringsforening ikke kan indrømmes tilbagebetaling af udbytteskat, som er blevet indeholdt af udbytte, som foreningen har modtaget fra enheder med hjemsted i denne medlemsstat, med den begrundelse, at den ikke har fremlagt bevis for, at foreningens aktionærer eller selskabsdeltagere opfylder de i denne lovgivning fastsatte betingelser, forudsat at disse betingelser ikke faktisk stiller ikke-hjemmehørende investeringsforeninger ringere end hjemmehørende investeringsforeninger, og at skattemyndighederne kræver, at også hjemmehørende investeringsforeninger skal fremlægge bevis for opfyldelsen af de nævnte betingelser, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

Det tredje spørgsmål

68 Med det tredje spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 63 TEUF skal fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats lovgivning, der fastsætter, at en ikke-hjemmehørende investeringsforening ikke kan inddrages til tilbagebetaling af udbytteskat, som foreningen har været pligtig at betale i denne medlemsstat, med den begrundelse, at den ikke opfylder de betingelser, som en sådan tilbagebetaling er underlagt, dvs. at den ikke fuldt ud til sine aktionærer eller selskabsdeltagere udlodder sit investeringsresultat hvert år inden otte måneder efter regnskabsårets afslutning, selv om det investeringsresultat, som ikke er blevet udloddet, i medfør af de gældende lovbestemmelser i den medlemsstat, hvor foreningen har sit hjemsted, anses for at være blevet udloddet eller henregnes til det skattebeløb, som denne medlemsstat opkræver hos aktionærerne eller selskabsdeltagerne, som om dette overskud var blevet udloddet.

69 Som det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, er den betingelse vedrørende en investeringsforenings videreudlodning af overskud, som skal være opfyldt for at kunne opnå tilbagebetaling af udbytteskat, affattet i generelle vendinger og fastsætter ikke en sondring mellem hjemmehørende og ikke-hjemmehørende investeringsforeninger. Såvel hjemmehørende som ikke-hjemmehørende investeringsforeninger skal således opfylde denne betingelse for at kunne opnå tilbagebetaling af betalt udbytteskat.

70 Henset til den i nærværende doms præmis 55 og 56 anførte retspraksis skal det imidlertid efterprøves, om en sådan betingelse, selv om den finder anvendelse uden forskel, faktisk stiller ikke-hjemmehørende investeringsforeninger ringere end hjemmehørende investeringsforeninger.

71 Som det er anført i nærværende doms præmis 43, kan hver enkelt medlemsstat, når der ikke er gennemført harmonisering på EU-plan, for at fremme anvendelsen af kollektive investeringsforeninger frit fastsætte en særlig beskatningsordning, der finder anvendelse på disse foreninger og på det udbytte, som de modtager, ligesom de kan fastsætte, hvilke materielle og formelle betingelser der skal opfyldes med henblik på at være omfattet af en sådan ordning. Betingelserne for sådanne ordninger er derfor nødvendigvis særlige for hver medlemsstat og indbyrdes forskellige.

72 De frie kapitalbevægelser skal desuden ikke forstås således, at en medlemsstat er forpligtet til at fastsætte sine skatteregler i forhold til en anden medlemsstats skatteregler med henblik på i alle situationer at sikre en beskatning, der udviser enhver ulighed som følge af nationale skatteregler, idet de beslutninger, en skattepligtig træffer med henblik på investering i en anden medlemsstat, alt efter omstændighederne kan være mere eller mindre fordelagtige eller ufordelagtige for en sådan skattepligtig (jf. dom af 7.11.2013, K, C-322/11, EU:C:2013:716, præmis 80 og den deri nævnte retspraksis).

73 Den omstændighed, at muligheden for at opnå tilbagebetaling af kildeskat er undergivet den strenge overholdelse af betingelser fastsat i national lovgivning, når der ses bort fra de retlige betingelser, som ikke-hjemmehørende investeringsforeninger er underlagt i den medlemsstat, hvor de har hjemsted, medfører imidlertid, at muligheden for at kunne blive omfattet af en fordelagtig behandling af udbytte alene er forbeholdt hjemmehørende investeringsforeninger. Med forbehold af den forelæggende rets efterprøvelse vil hjemmehørende investeringsforeninger i almindelighed nemlig opfylde alle de betingelser, der er fastsat i lovgivningen i den medlemsstat, hvor de har hjemsted, mens ikke-hjemmehørende investeringsforeninger generelt kun opfylder de betingelser, der er fastsat i den medlemsstat, hvor de har hjemsted.

74 På denne baggrund kan det ikke udelukkes, at en ikke-hjemmehørende

investeringsforening, der som følge af den gældende lovgivningsramme i den medlemsstat, hvor den har sit hjemsted, ikke opfylder alle de betingelser, som stilles af den medlemsstat, som indrømmer den pågældende skattefordel, ikke desto mindre befinder sig i en situation, der er sammenlignelig med situationen for en hjemmehørende investeringsforening, som opfylder disse betingelser.

75 For at de betingelser, der er fastsat i en medlemsstats lovgivning, ikke faktisk stiller ikke-hjemmehørende investeringsforeninger ringere end hjemmehørende investeringsforeninger, selv om de finder anvendelse uden forskel på hjemmehørende og ikke-hjemmehørende investeringsforeninger, skal disse sidstnævnte derfor være i stand til at godtgøre, at de, navnlig henset til den gældende lovgivningsmæssige ramme i den medlemsstat, hvor de har deres hjemsted, befinder sig i en situation, der er sammenlignelig med situationen for en hjemmehørende investeringsforening, som opfylder alle disse betingelser.

76 Det følger af Domstolens praksis, at spørgsmålet om, hvorvidt en grænseoverskridende situation kan sammenlignes med en national situation, skal vurderes under hensyntagen til det formål, der forfølges med de omhandlede nationale bestemmelser, og til genstanden for og indholdet af de sidstnævnte (dom af 2.6.2016, Pensioenfonds Metaal en Techniek, C-252/14, EU:C:2016:402, præmis 48 og den deri nævnte retspraksis).

77 I denne henseende fremgår det af de sagsakter, som Domstolen råder over, at betingelsen om videreudlodning af overskuddet er forbundet med formålet med ordningen for udloddende investeringsinstitutter, som tilsigter, at afkastet af de investeringer, som en privatperson foretager gennem en kollektiv investeringsforening, er det samme som det afkast, der er opnået ved individuelle investeringer. Det følger herved ligeledes af nævnte sagsakter, at den nationale lovgiver har vurderet, at det er afgørende, at investeringsforeningerne så hurtigt som muligt udbetaler overskuddet af investeringerne til de investorer, hvis midler de har investeret.

78 Hvad angår forbindelsen mellem videreudlodningen af overskud og beskatningen af investorerne fremgår det endvidere af de sagsakter, som Domstolen råder over, at forpligtelsen til videreudlodning udløste indkomstbeskatningen. Som følge af, at der i 2001 blev indført fast årlig beskatning af afkast, som for privatpersoner beregnes uafhængigt af det faktiske afkast, som de har haft af deres aktier og øvrige investeringer, har sagsøgeren i hovedsagen, intervenienterne i hovedsagen og Europa-Kommissionen rejst tvivl om den afgørende karakter af en investeringsforenings videreudlodning af overskuddet med henblik på at nå målet om skattemæssig neutralitet mellem direkte investeringer og investeringer foretaget gennem en investeringsforening.

79 I det foreliggende tilfælde tilkommer det den forelæggende ret, der som den eneste har kompetence til at fortolke national ret, under hensyntagen til samtlige elementer i den i hovedsagen omhandlede skattelovgivning at afgøre, hvilket hovedformål der ligger til grund for betingelsen om videreudlodning af overskud.

80 Såfremt det tilsigtede formål er, at de investorer, som har anvendt de tjenesteydelser, der udbydes af en investeringsforening, hurtigst muligt skal have udbetalt det overskud, som de har opnået, befinder en ikke-hjemmehørende investeringsforening, som ikke udlodder indtægterne fra foreningens investeringer, på trods af, at disse indtægter anses for at være blevet udloddet, sig ikke i en situation, der er objektivt sammenlignelig med situationen for en hjemmehørende investeringsforening, som udlodder sine indtægter på de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser.

81 Hvis det tilsigtede formål derimod hovedsageligt består i beskatning af overskuddet hos aktionærerne i de nævnte investeringsforeninger, skal en hjemmehørende investeringsforening,

som faktisk foretager en udlodning af sit overskud, og en ikke-hjemmehørende investeringsforening, hvis overskud ikke udloddes, men anses for at være blevet udloddet og beskattes hos aktionærerne i denne investeringsforening, som om det var blevet udloddet, anses for at befinde sig i en objektivt sammenlignelig situation. I begge tilfælde er beskatningsniveauet nemlig rykket fra investeringsforeningen til aktionæren.

82 I sidstnævnte situation udgør det en restriktion for de frie kapitalbevægelser, at en medlemsstat afslår at indrømme en ikke-hjemmehørende investeringsforening tilbagebetaling af udbytteskat, som foreningen har betalt i denne medlemsstat, med den begrundelse, at den ikke fuldt ud til sine aktionærer eller selskabsdeltagere udlodder sit investeringsresultat hvert år inden otte måneder efter regnskabsårets afslutning, selv om det investeringsresultat, som ikke er blevet udloddet, i medfør af de gældende lovbestemmelser i den medlemsstat, hvor foreningen har sit hjemsted, anses for at være blevet udloddet eller henregnes til det skattebeløb, som denne medlemsstat opkræver hos aktionærerne eller selskabsdeltagerne, som om dette overskud var blevet udloddet.

83 En sådan restriktion er imidlertid kun tilladt, hvis den er begrundet i tvingende almene hensyn, hvis den er egnet til at sikre gennemførelsen af det mål, som den forfølger, og ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at nå det (dom af 24.11.2016, SECIL, C-464/14, EU:C:2016:896, præmis 56).

84 Det bemærkes imidlertid, at den nederlandske regering ikke i hovedsagen har påberåbt sig sådanne hensyn for så vidt angår betingelsen om den pågældende investeringsforenings videreudlodning af overskud.

85 Under disse omstændigheder skal det tredje spørgsmål besvares med, at artikel 63 TEUF skal fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats lovgivning, der fastsætter, at en ikke-hjemmehørende investeringsforening ikke kan indrømmes tilbagebetaling af udbytteskat, som foreningen har været pligtig at betale i denne medlemsstat, med den begrundelse, at den ikke opfylder de retlige betingelser, som en sådan tilbagebetaling er underlagt, dvs. at den ikke fuldt ud til sine aktionærer eller selskabsdeltagere udlodder sit investeringsresultat hvert år inden otte måneder efter regnskabsårets afslutning, såfremt det investeringsresultat, som ikke er blevet udloddet, i den medlemsstat, hvor foreningen har sit hjemsted, anses for at være blevet udloddet eller henregnes til det skattebeløb, som denne medlemsstat opkræver hos aktionærerne eller selskabsdeltagerne, som om dette overskud var blevet udloddet, og at en sådan investeringsforening, henset til det formål, der ligger til grund for disse betingelser, befinder sig i en situation, der er sammenlignelig med situationen hos en hjemmehørende investeringsforening, som indrømmes tilbagebetaling af denne skat, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

Sagsomkostningerne

86 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Syvende Afdeling) for ret:

1) **Artikel 63 TEUF skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for en medlemsstats lovgivning, der fastsætter, at en ikke-hjemmehørende investeringsforening ikke kan indrømmes tilbagebetaling af udbytteskat, som er blevet indeholdt af udbytte, som foreningen har modtaget fra enheder med hjemsted i denne medlemsstat, med den begrundelse, at den ikke har fremlagt bevis for, at foreningens aktionærer eller selskabsdeltagere opfylder de i denne lovgivning fastsatte betingelser, forudsat at disse**

betingelser ikke faktisk stiller ikke-hjemmehørende investeringsforeninger ringere end hjemmehørende investeringsforeninger, og at skattemyndighederne kræver, at også hjemmehørende investeringsforeninger skal fremlægge bevis for opfyldelsen af de nævnte betingelser, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

2) Artikel 63 TEUF skal fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats lovgivning, der fastsætter, at en ikke-hjemmehørende investeringsforening ikke kan indrømmes tilbagebetaling af udbytteskat, som foreningen har været pligtig at betale i denne medlemsstat, med den begrundelse, at den ikke opfylder de retlige betingelser, som en sådan tilbagebetaling er underlagt, dvs. at den ikke fuldt ud til sine aktionærer eller selskabsdeltagere udlodder sit investeringsresultat hvert år inden otte måneder efter regnskabsårets afslutning, såfremt det investeringsresultat, som ikke er blevet udloddet, i den medlemsstat, hvor foreningen har sit hjemsted, anses for at være blevet udloddet eller henregnes til det skattebeløb, som denne medlemsstat opkræver hos aktionærerne eller selskabsdeltagerne, som om dette overskud var blevet udloddet, og at en sådan investeringsforening, henset til det formål, der ligger til grund for disse betingelser, befinder sig i en situation, der er sammenlignelig med situationen hos en hjemmehørende investeringsforening, som indrømmes tilbagebetaling af denne skat, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

Underskrifter

*– Processprog: nederlandsk.